

Grégoire Delacourt

NA PRVNÍ POHLED

Host

NA PRVNÍ POHLED

Grégoire Delacourt

NA PRVNÍ POHLED

BRNO 2014

Grégoire Delacourt

La première chose qu'on regarde

Copyright © 2013 by Editions JC Lattès

Translation © Eva Sládková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-336-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-337-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-338-9 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-339-6 (Formát MobiPocket)

*Faustine, Blanche,
Grâce a Maximilienovi*

Can you see the real me, preacher?

Can you see the real me, doctor?

Can you see the real me, mother?

Can you see the real me?

Quadrophenia

PETE TOWNSHEND, THE WHO

Arthur Dreyfuss měl rád velká ňadra.

Někdy se ptal sám sebe, jestli by je měl velká, nebo malá, kdyby se náhodou narodil jako dívka, neboť jeho matka měla prsa drobná, zato jeho babička obrovská, alespoň jak si pamatoval z objetí, ve kterém ho její těžká prsa pokaždé skoro udusila.

Domníval se, že ženy s mohutnějším poprsím musejí víc vypínat hrud', a jejich chůze je proto ženštější. A právě půvab jejich siluet, udržující jemnou rovnováhu, ho okouzloval, někdy dokonce vzrušoval. Třeba Ava Gardnerová v *Bosonohé komtese* nebo žena králíka Rogera v animované *Falešné hře s králíkem Rogerem*. A mnohé jiné. Pohled na ně ho blažil a rozpaloval. Před bujným poprsím stanul vždy v němém úžasu. Cítil k němu takřka nábožnou úctu.

Ostatně na této planetě není jediný muž, který by se při pohledu na velká prsa nestal znovu malým chlapcem.

Všichni by kvůli nim položili život.

Arthur Dreyfuss, který je ještě nikdy neměl takříkajíc v ruce, si zálibně prohlížel různé variace na toto téma v několika starých ohmataných číslech časopisu *Moderní muž*, která objevil u Pépého. A také na internetu.

Vlastně tu byla prsa paní Rigautmalolepszyové, která vídával, jakmile začala přetékat z jejích jarních halenek: dva zářivé, chvějící se melounky, tak zřetelné, že na nich mohl rozeznat vystupující bledě zelené potůčky; rozbouřené, když náhle zrychlila krok, aby chytila autobus, který zastavoval jen dvakrát denně na Grande Rue (malá ulička, v níž 1. září 1944 padl při osvobození města jistý Skot jménem Haywood), nebo když ji její odporný zrzavý čokl divoce táhl k nějakému odpadku.

Záliba k těmto plodům života vedla Arthura Dreyfusse k tomu, že se v deváté třídě rozhodl dát přednost jistě více než protivné Nadège Lepetitové, kterou příroda obdařila velikostí 85c, před okouzující Joëlle Ringuetovou, plochou jako prkno s hrudí 80A.

Nebyl to zdařilý výběr. Protivka své poloviční melouny žárlivě střežila a žádnému mlsnému kocourovi nedovolila, aby se k nim přiblížil. Fešná zelinářka, vědoma si svých předností, chtěla být ve svých třinácti letech přesvědčována, že ji ctitelé milují pro ni samu, a stejně starý Arthur Dreyfuss ještě příliš dokonale neovládal umění lichotek, klamných slovíček a veršotepectví. Nečetl Rimbauda ani si dobře nepamatoval sladkobolné texty písni Francise

Cabrela nebo o něco staršího C. Jérôma (například: *Ne, mě neopouštěj* / *Ne, ne, raději se mi odevzdej*).

Když se potom dozvěděl, že jeho tehdejší kamarád Alain Roger se pralínek roztomilé Joëlle Ringuetové mohl do-
tknout nejdřív prsty, následně rty a nakonec si je mohl dát
do úst, málem se z toho zbláznil a začal uvažovat, jestli
nemá svůj postoj k řádrům drasticky přehodnotit. Snížit
požadavky.

V sedmnácti letech se s hrdým Alainem Rogerem vy-
pravil do Albertu (třetího největšího města v departemen-
tu Somme), aby tam oslavil svoji první mzdu. Zaplatil si
pouliční šlapku s živočišně se dmoucím dekoltem, aby s ní
ztratil panictví a zažil očekávanou závrať. Jenže jeho ne-
trpělivost okamžitě počila jeho vlastní kalhoty. Utekl od-
tamtud, zničený, zkroušený studem, aniž měl příležitost
pohládit, polaskat, ohmatat, zlíbat a na kousky rozcupovat
její poklad barvy slonoviny, jak si tisíckrát předtím slibo-
val. A pak zemřít.

Zážitek z Albertu jeho mladický zápal poněkud zklid-
nil. Vrátil věci na své místo. Arthur Dreyfuss si přečetl dva
sentimentální romány Američanky Karen Dennisové, kde
se dozvěděl, že touhu může vzbudit třeba jen úsměv, vůně
parfému nebo kratičkový pohled. Na vlastní kůži to zažil
o půl roku později v podniku Dédé la Frite, což byl bar, ta-
bák, novinový stánek, sázková kancelář a rybářské potře-
by v jednom, kam směřovali hlavně rybáři a jehož červený
vývěsní štít s pivem značky Jupiler jim za nekonečných,

ledových zimních nocí ukazoval cestu jako Polárka. Přitahoval také kuřáky, neboť zde zákon z roku 2006 neplatil.

V Dédé la Frite se stala docela obyčejná věc. Ve chvíli, kdy se ho nová servírka zeptala, co si dá k pití, pohlédl jí Arthur Dreyfuss do očí. Zdály se mu naprosto odzbrojující, měly šedou barvu deště. Líbil se mu její hlas, její úsměv, růžové dásně, bílé zuby, její vůně, všechny půvaby, které popisovala Karen Dennisová. Úplně se zapomněl podívat na její vnady a poprvé mu bylo jedno, jestli k ní byla příroda skoupá, nebo naopak štědrá. Jestli má na hrudi platinu, nebo kopečky.

Bylo to úplné zjevení. Předtím pro něj v životě existovala jen řádra. Jedině ona tvořila ženský půvab.

Bylo to poprvé, co se zamiloval na první pohled. Byla to jeho první fibrilace síní — druh srdeční arytmie.

Jenže z toho nic nebylo. Nemá totiž smysl začít psát milostný příběh od konce, a kromě toho měla zmíněná servírka s očima barvy deště milého. Řidiče kamionu, který jezdil do Belgie a Holandska. Byl to hranatý pořizek s rukama jako mlátičky na obilí, podsaditý chlapík s vypracovanými bicepsy a na jednom z nich měl vytetováno jméno své zbožňované: Éloisa. Byl to typický chlap-majitel, vlastník. Arthur Dreyfuss neuměl karate ani jiné čínské bojové nesmysly. Z tohoto umění znal jen rady slepého mistra ze seriálu *Kung Fu* (nezapomenutelného mistra Po) a divoký křik Pierra Richarda z *Návratu velkého blondýna* (režirovaného Yvesem Robertem). Raději tedy zapomněl na poezii

Éloisiny tváře, na vlhkou šed' jejích očí i růžovou barvu jejích dásní. Přestal chodit na ranní kávu a dokonce přestal kouřit, jen aby unikl riziku, že žárlivému řidiči zkříží cestu.

Jak tedy vyplývá z první kapitoly, Arthur Dreyfuss, přestože to byl hezký dvacetiletý mladík — Éloïsa ho přirovnala k Ryanu Goslingovi, ale *hezčímu* —, žil kvůli ramenatému, podezíravému řidiči, dále kvůli tomu, že bydlel v malé obci Long, která čítá 687 obyvatel nazývaných Longovičtí a nachází se v departementu Somme (a pyšní se zámekem z osmnáctého století, kostelem dokonce se zvonící [!]) a s varhanami od Aristida Cavaillé-Colla, tradičními ohni o svatojánské noci a blaty ekologicky obhospodařovanými pomocí několika dovezených camargských koní), a v neposlední řadě i kvůli svému zaměstnání v autoopravně, odkud si odnášel věčně černé prsty a ruce od oleje, v malém domku na samotě, na výpadovce z vesnice, v ústraní silnice první třídy D32 vedoucí do Ailly-le-Haut-Clocher, úplně sám.

Pro ty, kdo neznají Ryana Goslinga: je to kanadský herec, narozený 12. listopadu 1980, jemuž přinesl celosvětovou slávu film *Drive* režiséra Nicolase Windinga Refna v roce 2011, tedy rok poté, co se stal tento příběh.

Ale co na tom záleží?

Toho dne, kdy začíná naše vyprávění, někdo zaklepal u Arthura Dreyfusse na dveře.

Právě se díval na seriál *Rodina Sopránů* (třetí řada, sedmý díl: „Strýček Junior si nechává operovat karcinom

žaludku“). Nadskočil. Zavolal: „Kdo je?“ Klepání se ozvalo znovu. Tak šel otevřít. A nemohl uvěřit vlastním očím. Před ním stála Scarlett Johanssonová.

Arthur Dreyfuss nepil. Snad s výjimkou pořádné pitky na třetí svatbě Pascala Payena, řečeného Pépé, svého šéfa, po níž byl mimochodem tak otupělý, že musel dva dny cucat meloun Charentais. Možná si občas večer dal k televiznímu seriálu jedno pivo Kronenbourg, ale to je tak všechno.

Halucinogenní zjevení Scarlett Johanssonové, stojící krok od jeho dveří, tedy nemůžeme přisuzovat zhoubným účinkům alkoholu.

To nepůjde.

Arthur Dreyfuss vedl až dosud normální život. Než se vrátíme k vzrušující herečce, krátce si ho představme. Naroděn roku 1990 (rok vydání románu *Jurský park* a dojemné druhé svatby z lásky Toma Cruise a Nicole Kidmanové) v porodnici Camille-Desmoulins v Amiensu, což je hlavní město regionu Pikardie a sídlí v něm prefektura; otec Dreyfuss Louis-Ferdinand, matka Lecardonnelová Thérèse Marie Françoise.

Až do roku 1994 jedináček, poté se narodila Dreyfussová Noiya. Noiya znamená *Boží krása*.

A od roku 1996 opět jedináček, poté co si statný sousedův dobrman splete *Boží krásu* s voláním k žrádlu. Sežraný obličej a pravá ruka malé holčičky vychází druhou stranou v podobě exkrementů zvířete známého jako *canis lupus familiaris*, zanechaného ve vlahém stínu kola Renaulta Grand Scénic. Zdrcenou rodinu podpořila celá obec. Arthur Dreyfuss jako dítě nepláče, protože jeho slzy po každé rozpláčou matku a její slzy mu prozrazují, že svět je plný hrůz, že krása věcí je jen domnělá a že Bůh je krutý. Dítě, které se stalo opět jedináčkem, skrývá bolest v sobě jako lístky na dně kapsy; jako malé skleněné střípky.

Všichni ho litují; otírají si ruce do jeho vlasů, šeptají *chudáčku* nebo *chudinko chlapečku* nebo *pro tak malého je to opravdu těžké*. Je to smutné i veselé období. Jí se mnoho datlových buchtíček, mnoho baklavy, pasty z lilků baba ganoush podle receptů otcovy rodiny, a aby se to vyrovnalo i z pikardské strany, tak také slané koláče se sýrem Maroilles a kávové a cikorkové šarloty. Cukr rozpuští bolest a pěkně se po něm tloustne.

Zmrzačená rodina se stěhuje do malé vesnice Saint-Saëns (departement Seine-Maritime), do domku u lesa, náležejícího k bývalému panství Eawy, jež se vyslovuje *e-a-vi*, kde Dreyfuss Louis-Ferdinand zastává místo lesního správce. Někdy se večer domů vrací s upytlačenými bažanty, červenými koroptvemi nebo jinými úlovky z obory,

které jeho žena proměňuje v paštiky, soté a ragú. Jednou dokonce donese staženou kůži z lišky, aby si z ní udělala kožešinový rukávník (zima se blížila), ale Lecardonnelová Thérèse zbledne a začne křičet, že nikdy, ale naprosto nikdy, neponoří ruce do mrtvoly.

Jednou, jako každé ráno, odchází jejich pytlák do lesa, s mošnou a několika pastmi na ramenou. Ve dveřích se jako každé ráno otočí a pozdraví: *Ahoj večer!* Nikdo už ho však nespatří ani ten večer, ani žádný další. Za deset dnů zalarmovaní strážníci pátrání ukončí: Jste si jistá, že nemá ve městě nějakou známost? Mladou milenkou? Muži často mizí právě z tohoto důvodu: svrbí je klobása, mají chuť na dobrodružství, chtějí se cítit naživu, takových už jsme viděli. Žádné stopy, žádné známky, žádné tělo. Lecardonnelová Thérèse ztrácí i ten poslední zbytek radosti, který ještě měla, a dává se do nezřízeného pití martini. Nejprve večer, v době, kdy se lesní správce obvykle vracel domů, potom pořád dřív a dřív, až nakonec začíná v brzkou ranní hodinu, kdy odcházel do práce. Osmnáctistupňový vermut jí zpočátku přináší dobrou náladu (Arthur Dreyfuss z toho čerpá určitou tichou nostalgií), ale poté postupně obrovský smutek, v němž se jí, podobně jako ve filmu *Otevřené okno*, v různých prapodivných hodinách zjevuje duch jejího lesníka. A potom i jiné preludy.

Masožravý čtvernožec.

Americká herečka, která hrála Kleopatru.

Maso kolem předloktí.

Oční víčka z prachu.

Někdy Arthur Dreyfuss ve svém pokoji večer pláče, když z kuchyně slyší smutný, chraptivý hlas Edith Piaf a tuší, že jeho matka se potácí v temnotách. Nikdy se jí neodváží svěřit se svým strachem, že ztratí i ji, že zůstane úplně sám. Neumí jí říct, že ji má rád, je to tak těžké.

Ve škole patří Arthur Dreyfuss k průměrným žákům. Je příjemný spolužák. Neporazitelný ve hře zvané drápky, která tehdy přichází do módy. Dívky ho mají rády, zvolily ho druhým nejroztomilejším klukem ve třídě; vítězem se stal velký mladík v tmavém oblečení, gotik s průsvitnou pokožkou, několika propíchnutými otvory v uších, které vypadají jako přerušovaná čára „zde stříhejte“, s vytetovaným náhrdelníkem kolem krku (obrázek oprátky, vytetovaný v silné opilosti pod dojmem četby *Balady o viselcích*) a hlavně básník; naduté rýmy, utahané souzvuky, debilní slova. Například: *Žít znamená zahnívat, to je ale hlína umírat.*

Jediný předmět, ve kterém ho trápí jeho odvěká slabina, je tělocvik. Jednou se třeba poroučel k zemi při pohledu na hrudník velikosti 80E jisté Liany Le Goffové (ohromující košíčky jako Jayne Mansfieldová nebo Christina Hendricksová), když skákala přes koně s madly.

Při pádu narazil nadočnicovým obloukem do kovové nohy koně, kůže praskla, kapka krve vytryskla. Dokonce mu to museli zašít a od té doby má pod obočím nenápadnou jizvu jako vzpomínku na tu úžasnou závrť.

Ne že by nesnášel čtení, právě naopak, a rád se dívá na filmy, hlavně na seriály, protože u nich má člověk čas se k nim připoutat, oblíbit si postavy, vytvořit si z nich malou rodinu, a také rád rozmontovává (a znovu montuje) všechno, co má v sobě motor nebo nějaký strojek. Budou mu proto dávat čist nejruznější manuály. Škola mu domluví stáž u Pascala Payena, řečeného Pépé, vlastníka autoservisu rozličných značek v Longu. Arthur Dreyfuss zde objeví knihu básní a vzrušující profesi, při níž má věčně černé prsty a ruce od oleje a v níž může říkat dámám s poruchou, že jim to opraví: Jsi úžasný, drahoušku, a k tomu ještě pěkný kluk, a pánům s defektem, že jim to opraví: Rychleji, chlapče, nemám na práci jen tohle. Zaměstnání, ve kterém docela brzy začne vydělávat tolik peněz, aby si mohl koupit na úvěr domek (dvě patra, 67 metrů čtverečních), na výpadovce z vesnice, stranou od silnice první třídy D32 vedoucí do městečka Ailly-le-Haut-Clocher, odkud se za dnů, kdy fouká silný vítr, linou vůně teplých croissantů a briošek se zadinovým cukrem — toho tragického rána ale žádný vítr nebyl. Mohl si pořídit domek, na jehož dveře jednoho dne zaklepe Scarlett Johanssonová.

A tady ji máme. No konečně.

Scarlett Johanssonová vypadala vyčerpaně. Melírované vlasy měla rozcuchané. Kroutily se a vlastní vahou jí padaly na ramena jako ve zpomaleném záběru. Plná ústa postrádala její slavný lesk na rty. Rozmazaná řasenka jí pod očima vykreslila tmavé letokruhy. A k Arthurově smůle byla oblečena do vytahaného, pytlovitého svetru. Taková nespravedlnost. Ani trošičku neodhaloval hereččiny vnady, které jsou, jak je všeobecně známo, okouzluující, ba dokonce čarovné.

Přes rameno měla kabelku jedovaté barvy od značky Vuitton, která vypadala jako padělek.

Arthur Dreyfuss ve svém oblíbeném domácím oblečení k televizi, bílém nátělníku a spodkách s obrázkem šmoulů měl k Ryanu Goslingovi, ale *hezčímu*, opravdu daleko. Ačkoli, možná ne tak docela?

Přesto když se viděli, hned se na sebe usmáli.

Líbili se jeden druhému? Budili jeden v druhém důvěru? Když se ozvalo naléhavé klepání, pomyslel si on, že

půjde o povolené těsnění hlavy válce, o prasklé táhlo, o rozbitý palivoměr? Pomyslela si ona, že jí otevře úchyl, čarodějnice s obličejem plným bradavic nebo nějaký domácí mazlíček? Takže, oba se v té nepravděpodobné situaci stále překvapeně usmívali a Arthur cítil, že se podruhé v životě na první pohled zamiloval (vlhké ruce, tachykardie, stékající krůpěje potu, mráz běžající po zádech). Z vyschlého hrdla se mu vydralo neznámé slovo.

Comine.

(Pro všechny náročné jazykozpytné čtenáře a příznivce zeměpisu musím dodat, že v severní Francii, u hranic s Belgií, v kantonu Quesnoy-sur-Deûle, se opravdu nachází městečko nesoucí jméno Comines. Je to pravděpodobně ospalé městečko, v němž jistě bude přinejmenším pět spolků pro pozdvižení kultury. S tímto příběhem však nemá zmíněná obec nic společného.)

Arthur Dreyfuss instinktivně cítil, že nesmělé *comine*, které mu vyklouzlo z pusy, když na prahu svého domova spatřil Scarlett Johanssonovou, je podle všeho to nejzdivořilejší a nejhezčí, co by mohl říct, neboť to podle titulků televizních seriálů, které sledoval v originále, znamenalo *vstupte*.

A který muž, přestože je oblečený jen do tílka a šmoulích trenek, by úžasné herečce z filmu *Ztraceno v překladu* neřekl *vstupte*?

Úžasná herečka špitla *thank you* a při onom *the* odhali-la mezi zuby růžovou špičku jazyka. Pak vešla dovnitř.

Když zpocenou rukou opatrně zavíral dveře, jeho srdce bylo ve stavu síňové extrasystoly — teď zemře, ano, teď by *mohl* zemřít. Nenápadně se přitom podíval ven, jestli tam nejsou kamery a/nebo *bodyguardi* a/nebo jestli to není nějaký krutý televizní žert. A nepříliš přesvědčen, že se strachuje zbytečně, pak zamkl dveře.

Dvě léta předtím nechali četníci kvůli expertize dotáhnout k Pépému vrak Peugeotu 406, který se na D112 blízko vesnice Cocquerel (2,42 kilometru vzdušnou čarou od Longu) pětkrát převrátil.

Stalo se to v noci.

Řidič jel rychle a podle všeho ztratil nad vozidlem kontrolu. Podcenil zrádnou vlhkost hrbolaté okresky, která jako by byla podél rybníka Provisions pokrytá tenkou vrstvou vodních řas. Řidič i jeho spolujezdkyně byli na místě mrtví. Aby hasiči muže vyprostili z kabiny, museli mu uřezat obě nohy. Žena si rozdrtila obličej o přední sklo a v hvězdicovité prasklině se zachytil chomáč jejích blond vlasů a stříkanec krve. Arthur na žádost Pépého prozkoumal vnitřek vraku a pod sedadlem našel knížku básní. Rychle, téměř mimoděk, si ji strčil do velké kapsy montérek. Co dělala v autě, kde před chvílí zemřeli dva lidé, kniha poezie? Četla mu snad žena nějakou báseň, když se

auto vymrštilo do vzduchu? Kdo byli ti dva? Rozcházel se? Nebo se znovu shledali? Rozhodli se společně odejít z tohoto světa?

Jakmile se Arthur večer ocitl v samotě domova, otevřel knihu a trochu se mu u toho chvěly ruce. Sbírka nesla název *Být*, autorem byl jakýsi Jean Follain. Každá stránka obsahovala mnoho bílého místa, jen uprostřed bylo pár krátkých řádků, tenké brázdy vyhloubené radlicí písmen. Četl prostá slova a zdálo se mu, že popisují něco velmi hlubokého. Slova, která mu připomínala otce:

*(...) a ve svém již pevném náručí
aniž se ohlížel na stromy
nesmlouvavě
svíral celý svět.**

Nebo slova, která mluvila o Noiye a jejích matce:

*(...) a hle ta, která zemře mladá
a ta, z níž jediné tělo zůstane.***

Nebylo tam ani jedno slovo, kterému by nerozuměl, ale jejich uspořádání ve větě ho uchvátilo. Zmátlo ho, že známé výrazy, které autor něčím vyšperkoval, najednou mohly

* Jean Follain, „Atlas“, *Území*, Gallimard 1953.

** Jean Follain, „Děti“, *Území*, Gallimard 1953.

změnit jeho vnímání světa. Třeba jen docela prostě vystihnout půvab. Vyzdvihnout jednoduchost.

Na následujících stránkách a po řadu následujících měsíců si vychutnával další nádherná slovní spojení a chápal je jako dárky, kterými si může připoutat někoho neobyčejného, kdyby náhodou jednoho dne u něj zaklepal na dveře.

Přesně jako tu středu 15. září 2010 v 19.47, kdy se tu na jednou zjeví oslňující americká herečka Scarlett Johanssonová, narozená 22. listopadu 1984 v New Yorku, a vy, francouzský automechanik Arthur Dreyfuss z Longu, ročník 1990, stojíte mezi dveřmi se staženým žaludkem.

Jak je tohle možné?

A proč si nemůže vzpomenout na žádné verše? Proč sny, když se uskuteční, člověka naprosto paralyzují? A proč první věc, na kterou se Arthur zmohl, byla otázka, jestli mluví francouzsky? Protože pro mě, dodal pomalu francouzsky a červenal se u toho, je angličtina španělská vesnice.

Scarlett Johanssonová ladně zvedla hlavu a téměř bez přízvuku, snad jen s nepatrným, líbezně roztomilým nádechem, něco mezi Romy Schneiderovou a Jane Birkinovou, mu odpověděla: Ano, mluvím francouzsky, stejně jako moje přítelkyně Jodie. Jodie Fosterová! Tak vy znáte Jodie Fosterovou, zvolal okouzleně Arthur Dreyfuss, než se vzpamatoval, pak pokrčil rameny a pro sebe si zamumlal, no jasně, jasně, jsem hlupák. Jenže při takovémto setkání rozum jen málokdy převáží nad ohromením.

Ženy však mají dar vytáhnout muže z bryndy, vynést je do výšin a dodat jim sebedůvěru.

Scarlett Johanssonová se na něj usmála a s lehounkým povzdechem si sundala plandavý, ručně pletený svetr. Bylo to, jako když se rozevře lastura. Potom si stejně půvabně jako Grace Kellyová ve filmu *Okno do dvora* vyndala z miniaturní kabelky mušelínovou noční košili. Je u vás pěkně, špitla. Arthurovi se znovu rozbušilo srdce, a i když byl jen velmi nalehko, polilo ho horko. Na okamžik zavřel oči, protože pocítil závrať, hrůzostrašnou i uklidňující současně. Vzpomněl si na matku, jak tančila svlečená v kuchyni. Když je znovu otevřel, Newyorčanka tam stála v krátkém, perleťově bílém hedvábném korzetu, který jí obepínal hrud' a padl jí jako ulitý (Arthur si musel zkrřížit nohy, aby zabránil počínající erekci). Měla však také, a to ho mírně šokovalo a snad i dojalo, mírně vystouplé břicho, připomínající nadýchaný koblížek s bronzovou prohlubní pupíku. Je tu hezky, zamumlala znovu. Ano, ano, koktal Arthur Dreyfuss a litoval, že ve skutečném životě nemá člověk po ruce dobrého scenáristu. Teď by se mu hodil nějaký mužný monolog z pera Michela Audiarda nebo několik působivých replik od Henriho Jeansona. Opět se na sebe podívali. Jeho obličej měnil barvy, přecházel z bledé do šarlatové. Její pleť získávala nádech sytější růžové, jako malá dokonalá Barbie. Oba současně rozpačitě zakašlali a oba současně začali větu. Ach, prosím, mluvte, řekl. Ne, ne, vy první, prosím, řekla ona. Ještě si trochu odkašlal,

aby získal čas, aby shromáždil slova a uspořádal je do nějaké pěkné věty, aby v sobě probudil básníka. Jenže nad ním zvítězila duše automechanika. Máte... máte poruchu? zeptal se. Scarlett Johanssonová se dala do smíchu. Panebože, směje se vážně nádherně, a ty bílé zuby, pomyslel si. Ne, nemám poruchu. Protože já, já pracuju v servisu a spravuju lidi. *I didn't know*, řekla. Teda auta, chtěl jsem říct, spravuju auta. Nemám auto, odpověděla, aspoň ne tady. Přijela jsem autobusem. V Los Angeles, tam mám *hybrid* jako všichni ostatní, ale ten se nikdy nepokazí, protože vlastně ani nemá motor.

A tak syn mlčícího otce, syn zmizelého otce sebral všechny síly rodícího se muže, vzpamatoval se a hlasem, který se mu téměř netřásl, řekl:

„Co děláte tady, Scarlett? Promiňte, chci říct madam.“